

minne nähha, et teine teise wästo head ollid. Agga Prido iissa olli árrasurnud ja sesamma kohtomees Prido emma eestkostjaks sanud. Nüüd olli aast veeel kindlam ja said saggedaminne kõrko. Ka teadis keik sare rahwas sedda, mis kaupa Prido iissa ja kohtomees omma laste polest jubba ammugi ollid teinud.

Kord küssis Prido, pärast omma iissa surma, kas kohtomees omma sõnna peab ja omma tútre Kristina temmale abvikasaks annab? Selle peale on kohtomees kostnud, et ta nikaua peab otama, funni temma tüttar täie ealissekts saab.

Nüüd ollid mõllemad täie ealiissed ja Prido emma olli sownud, et temma umbes Jóulo õhto piddi kõsja minnema. Prido olli nüüd udes rides ja emma süddha húppas rõmo pärast, temma priške poea pärast, sowsi süddamest head ðonne ja nenda läks Prido árra.

Se tee, küllast läbbi lossi jure, ei olnud kaugel; lotusseid ja sowimisseid andsid temma jalgele jõudo, et pea senna sai ja tuppa astus. Kui wågga kohkus Prido, kui ta tuppa

astus ja seal üht suurt wöeraspiddo nággi ollewad. Wiin ja ðllut seisid laua peal, kats wöerast meest istusid laua áres, kellest teine seal ümberkaudo jo mitto korda olli náhtud ja rahwa suus kõnne likus, et temma kohtomehhe tútre Kristina járrele kõssib; agga Prido ei pannud sedda tähhelegi, temma arwas ikka, et üks laewakaptein — nisuggune olli teine neist wöeraist — fallamehhe túttart ial ommale naeseks ei wöttö; agga kui ta tedda nüüd Kristina körwas nággi istuwad ja libbistuwad, jooksis kúlm wåriistus ülle temma kehha ja hakkas jubba fest ašjast katsipiddi mõtlema.

Prido katsus ennast nenda hoida, et need temma ehmatussest arvo ei piddand sama ja andis julge healega terwist. Terwís woeti kül wästo, agga pool kohfund ja waerwaliste. Prido passus andeks, et temma ehk mitte ðigel aeal posle tulnud. Wanna kohtomees arwas: „Se ei te ühtegi, mo poeg; üks mees ennam ehk wåhhem laua áres, sek̄ on rumi küllalt; ülle üldes tahtsin jubba isse sinno járrele sata,